

מונולוג עם „דוק” מאירוביץ

בבית החולים

אומרים לי שהזמן יעשה את שלו. קראתי כאן לרופאים ולאחיות ואמרתי להם: „אתם באמת מאוד נחמדים, אבל אני נעשה כאן יותר ויותר חולה. אתמול כ־2 בבוקר צעקו כאן, את האוכל במילא איני אוכל — הוא תפל. אני לא יכול לשבת, רק אם מושבים אותי. גם מאכילים אותי. לא מטפלים בי.

היום עשו לי רק מסאז'. הנה, היד וזה לי קצת. סימן שזה חי.

אין מה לראות, הרופא רוצה לשלוח אותי למקום מיוחד, המתמחה למיקרה שלי. למה אני צריך את זה? שיבואו אלי הביתה שתי אחיות — אני אשלם להן: אחת לבוקר ואחת, אולי שתיים, ללילה... (צחוק קולני) רוצה אותן בלונדיות.

הוא חרא!

לא, לא, לא, לא רוצים לשלוח אותי לבית־הכרואה: מדובר על

לא כאב לי. להיפך — לא מרגישים כלום.

ידעתי בדיוק מה קורה לי. מהיכן ידעתי? אני מכיר, שמעתי מחברים.

רוצה בלונדיות

פ ינו אותי לבית־החולים אסף־הרופא. לא ידעו מי אני. זרקו אותי לחדר נוראי.

פיתאום זה נודע לראשי־עיריית ראשון־לציון, מאיר ניצן. מה זאת אומרת איך נודע? זה עבר מהר.

הוא עשה כאן רעש: „אתם יודעים מי האדם הזה?” מייד העבירו אותי

„דוק” מאירוביץ עם מנדי רייס־דייוויס (1967). אתם יודעים מי האדם הזה?

„אני מת מפה!”

בית־חולים! שמעתי, סיפרו לי על התנאים במקומות האלה. כינתיים הרופא פה חושב על זה: שוקל, בוחן.

אני רוצה כבר לצאת מפה. אני מת פה, אני מת פה! איזה יצורים יש פה מסביב.

יש לי עצה לכל אורחי ראשון, ולכל החברים. שיעשו פה סיור, ואחרי־כך יעברו לשם (מצביע לעבר החלון) — לבית־הקברות ו...

צבי טל, העולם הזה

לחדר הנוכחי — וילונות, ניקיון, יותר מקום.

הצוות כאן דיברו באנגלית, כאילו שאני לא מכין: „הי איז א ווי־איי־פיז” (הוא איש חשוב מאוד).

אין מה לעשות איתי. הצד השמאלי של הגוף משותק.

השבר המפורסם (כתוצאה מהחלקה בירושלים, שהותירה אותי עם מקל כמישענת וכסימך־היכר) הוא בירך הימנית.

חזרתי למיטה. הרגשתי עייפות כזאת. פיתאום הכל התחיל להסתובב.

הטלפון צילצל. מעברו השני היה עמיקס גורביץ. אחרי־כך סיפר לי שהוא לא הבין כמעט מילה ממה שאמרתי, וזה לא מצא חן בעיניו. אבל הוא לא טיפפן שוב.

נרדמתי. פיתאום התעוררתי ורציתי להגיע לשרותים. קמתי — ונפלת. יותר לא יכולתי להתרומם, או לזוז. זה

(השמאלית משותקת) מין תנועה של לכסות.

זה היה ביום השישי שעבר. ישבתי, כמו תמיד, במיסעדת אולימפיה. הכל היה בסדר גמור: צוחקים, שותים. ב־6 בערב נסעתי הביתה. הסתובבתי. הכל נחמד. אין מה להתלונן.

קמתי בבוקר למחרת. השעה היתה מוקדמת. עשיתי לעצמי ביציה משתי ביצים. החיים יפים. אילו אמר לי מישהו שכעבור שעתים...

ש כבתי עירום על הריצפה — ככה אני אוהב לישון — לא יכול לזוז, לא יכול לרברב.

הטלפון לא הפסיק לצלצל, ולא יכולתי לענות, לא יכולתי לעשות כלום.

השכנים התחילו לראות. הצרה היא שאני תמיד נועל את הדלת. פרצו את הדלת. אסתי השכנה ראה אותי עירום — וברחה. איך ידעו שאני בכל־זאת בהכרה? מפני שעשיתי — ביד הימנית

„דוק” מאירוביץ השבוע בבית־החולים „אסף הרופא” — אני נעשה כאן יותר ויותר חולה!